

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Drahomír Trstán

KOUZELNÁ TŘÍDA

DALŠÍ KOUZLENÍ

bambóok®

bamb**oo**k®

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Drahomír Trstán

KOUZELNÁ TŘÍDA DALŠÍ KOUZLENÍ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída - další kouzlení

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6267. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-271-9290-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-9289-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-0078-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Jak to začalo	9
Jaká asi bude?	11
Třetáci	13
Překvapení	16
Noví spolužáci	19
Seznamování	22
Prima učitel	25
Dopis pro Jasmínu	28
Kam s ním?	31
Odpověď	34
Nekonečné čekání	36
Kouzelné klubíčko	39
Dárek pro Jasmínu	42
Setkání s vílou	45
Nejlepší zákusky	48
Uzdravení	50
Stojka s Horákem opět zlobí	53
Bublinová honička	56
Kouzelné maliny	58
Loučení	62

Předmluva

Děti, které měly to štěstí, že se setkaly s paní učitelkou Jasmínou Bílou, mohou být hrdé na to, že navštěvují kouzelnou třídu. O kouzla, zázraky a milá překvapení tady nikdy nebyla nouze. Jejich paní učitelka je totiž opravdová víla. Není divu, že jim učení jde samo, a dokonce jim připadá i zábavné. Jedinou nevýhodou je to, že víly nemohou být ve světě lidí dlouho, a tak se i Jasmína musí vrátit do vílí říše. Dětem je to líto a usilovně přemýšlejí, jak to udělat, aby se se svou milou vílou mohly znovu setkat. Když nemůže víla za dětmi, nezbývá, než aby se vydaly ony za ní. Jestli chcete, můžete za vílou Jasmínou putovat spolu se žáky kouzelné třídy.

Jak to začalo

Když děti učí kouzelná víla, učení jim jde samo a do školy chodí rády. Takové štěstí měli i Maruška, Adélka, Petrička, Ondra, Tadeáš a další děti, které poznaly Jasmínu Bílou. Seznámili se s ní první školní rok. Převzala jejich třídu místo pana učitele Starého, který odešel do důchodu. Od té doby byla celá třída jako vyměněná. Ani největší darebáci Stojka a Horák najednou nedokázali zlobit. Při zkoušení všichni všechno věděli a písemné práce dopadly pokaždé výborně. Děti nejprve netušily, že jejich paní učitelka je víla, ale při hodině tělocviku se to jednou prozradilo. Aby zachránila Tadeáše, který se při šplhání pustil tyče, roztáhla křídla a přiletěla k němu. Od té doby měly děti paní učitelku ještě raději. Sdílely s ní společné tajemství a nikomu neprozradily, že je víla. Mrzuté je jen to, že víly mohou sloužit ve světě lidí pouze jeden rok. Dětem to bylo moc líto. Jejich smutek nezmírnil ani dárek, který od Jasmíny Bílé dostaly. Bylo to kouzelné pero, které dokáže psát správné odpovědi.

Po prázdninách děti v kouzelné třídě toužily po návratu své milované učitelky ještě víc. Do jejich třídy totiž

nastoupila paní učitelka Klára Káravá. Ta byla velmi přísná. Nikdy nikoho nepochválila a děti stále jen kárala a napomínala. Adélka s Maruškou a Petříčkou se rozhodly, že zkusí přivolat vílu Jasmínu, aby jim pomohla.

Víla jejich vzkaz dostala. Jak to ale udělat, když svůj čas už vyčerpala? Naštěstí pomohla víla Sasanka, která si svou službu s Jasmínou vyměnila. Klára Káravá záhadným způsobem zmizela a zastoupila ji dětmi oblíbená víla Jasmína. Učení se pro děti opět stalo zábavou. Učily se snadno a rychle. Ze zkoušení neměly nikdy strach. Jasmína Bílá pokaždé zařídila, že všichni všechno uměli.

Ze všeho nejlepší byly ale tajné naučné výlety. Třeba do pravěku, nebo dokonce do vesmíru.

Všechno dobré ale jednou končí, a tak se děti musely s vílou na konci školního roku opět rozloučit. Teď netrpělivě čekají, kdo je bude učit po prázdninách ve třetí třídě.

Jaká asi bude?

Byl poslední den prázdnin. Skoro všechny děti už byly doma, aby se mohly pomalu připravit na školu. Nachystat si aktovky, přezůvky a školní pomůcky. Adélka s Maruškou a Petříčkou toho také využily. Konečně se mohly po dlouhé době setkat všechny tři dohromady. Během prázdnin se jim to moc nedařilo.

„Tak co? Jak se těšíte?“ zeptala se Adélka, když všechny tři seděly na lavičce v parku.

„Mně se do školy moc nechce,“ přiznala Maruška.

„Já bych byla ráda, kdyby škola začínala později. Zvykla jsem si vstávat až v devět,“ povzdechla si Petříčka.

„Já už se docela těším,“ řekla Adélka. „Jsem zvědavá, kdo nás bude učit ve třetí.“

„Snad se nevrátí Klára Kárová. To bych nepřežila,“ obávala se Maruška.

„Kdyby to tak byla Jasmína,“ zasnila se Petříčka.

„Nedělej si plané naděje,“ usadila ji Adélka.

„Já vím, že může být ve světě lidí jenom rok,“ bránila se Petříčka, „ale víte, jak to bylo minule. Taky si to nějak zařídila.“

Holky se začaly usmívat. Svitla jim jiskřička naděje, že by se třeba mohly s vílou Jasmínou opět potkat.

„Raději s tím ale počítat nebudeme, ať pak nejsme zklamané,“ řekla Maruška.

„Máš pravdu,“ uznala Petříčka.

„Tak zkusíme hádat, jaká bude naše nová učitelka. Kdo se trefí nejvíc, ten dostane od ostatních čokoládu,“ navrhla Adélka.

„Super nápad,“ zaradovala se Petříčka.

„Já myslím, že bude mít dlouhé vlasy,“ řekla Maruška.

„Musíme si to zapsat,“ napadlo Adélku. Protože bydlela nejbliž, odběhla domů pro tužku a malý zápisníček.

Když se vrátila, holky jí začaly hlásit, jak si novou paní učitelku představují. Došlo i na velikost bot, barvu očí nebo to, jestli bude nosit spíše sukně, nebo kalhoty. Náramně se u toho bavily a poslední prázdninové odpoledne jim rychle uteklo.

Musely se rozloučit, aby se navečeřely, vykoupaly a na zítřejší den dobře vyspaly.

Třetáci

První školní den byl zvláštní. Všichni malí i velcí žáci byli trochu zklamaní, že už prázdniny skončily. Zároveň se ale trochu těšili na kamarády a taky byli zvědaví, jaký

bude nový školní rok. Před školou se to ráno hemžilo jako v mraveništi. Někdo se ploužil, někdo běžel na poslední chvíli.

„Ať žijou třetáci!“ vykřikoval nahlas René Stojka. Aby ho bylo ve třídě dobře vidět i slyšet, vyskočil si na lavici.

Standa Horák nechtěl zůstat pozadu, a tak se postavil vedle Reného. Tomu se to ale nelíbilo, a tak se začali postrkovat.

„Nechte toho,“ okřikla je Klárka, ale oni si z toho nic nedělali. Dlouhali do sebe tak dlouho, až Standa spadl na zem. Naštěstí se mu nic nestalo.

„Už jsou zase stejní jako dřív,“ posteskla si Maruška.

„Ach jo,“ vzdychla Adélka. Sedly si spolu do druhé lavice a litovaly, že nemůžou sedět po třech. To by přibraly i Petříčku. Ta se posadila hned za ně, i když tam seděl Matyáš. Byl hodný, dobře se učil a vždycky se kamarádil i s holkama.

Horák se Stojkou se přestali prát a taky si našli místo v lavici. Zbyla na ně poslední lavice uprostřed. Tam seděli už jako prvňáci. Když se usadili, byla jim dlouhá chvíle. Do zvonění zbývalo ještě pár minut, a tak se je děti rozhodly využít po svém. Adélka s Petříčkou a Maruškou probíraly své tipy na paní učitelku.

„O čem to mluvíte?“ divil se Matyáš.

Holky se na sebe podívaly a chvílku přemýšlely, jestli to Matyášovi prozradí.

„Hádaly jsme, jaká bude naše paní učitelka,“ vysvětlila mu nakonec Petříčka.

„Na to jsem teda taky zvědavý,“ řekl Matyáš. Než stačil říci něco dalšího, přistála mu na hlavě houba na utírání tabule. Stojka s Horákem totiž zahájili houbovou válku. Standovi houba vyklouzla a trefila zrovna Matyáše. Ten se zamračil a pak houbu odnesl zpátky k tabuli. Hned nato začalo zvonit. Všichni se rychle vrátili do lavic a čekali, kdo do jejich třídy dorazí.

Překvapení

Do třídy vešel pan ředitel. Děti si na chvílku pomyslely, že je bude možná učit on, ale hned za ním šel vysoký a usměvavý mladík.

„Posadte se,“ pokynul jim pan ředitel a hned nato vysvětlil, kdo s ním přišel.

„To je nový pan učitel. Bude vás teď učit ve třetí třídě. Doufám, že se k němu budete chovat stejně hezky jako k paní učitelce Jasmíně Bílé.“

Děti po sobě pokukovaly. I Adélka s Maruškou se otočily k Petřičce, aby viděly, co na to říká.

„To je teda překvapení,“ špitla Petřička tak, aby ji pan ředitel ani pan učitel neslyšeli. I Adélka s Maruškou se tvářily překvapeně. Koukaly s otevřenou pusou a pozdviženým obočím. Nový pan učitel se jim sice líbil, ale s takovou možností nepočítaly. Myslely si, že je bude učit paní učitelka.

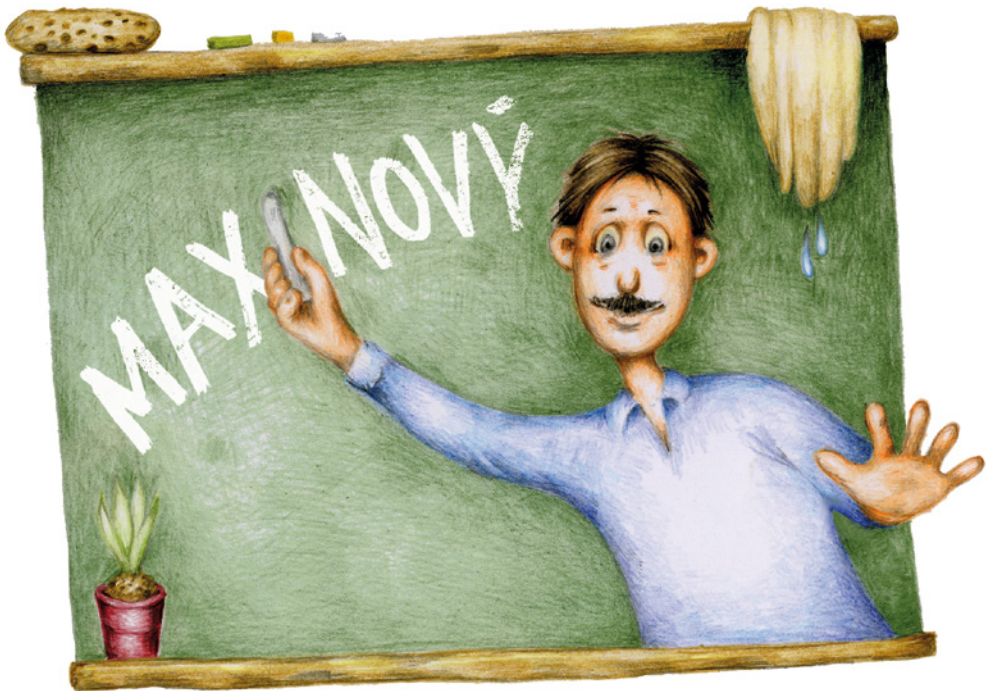
„Dobrý den, jmenuji se Max Nový,“ představil se pan učitel. „Budu vás učit,“ usmál se a pak své jméno napsal na tabuli.

Pan ředitel mu podal ruku a řekl: „Nechám vás tady o samotě, ať se seznámíte. Hodně štěstí!“ Pak se rozloučil s žáky třetí třídy a odešel.

„Mám rád poslušnost. Co řeknu, to musíte splnit,“ dodal s úsměvem. Děti, které byly zvyklé poslouchat a chovaly se vzorně, s tím neměly nejmenší problém. Jen Stojka s Horákem se v poslední lavici začali ošívat. Nebyli si jistí, jestli očekávání pana učitele dokážou uspokojit.

„Než začneme s plněním školních povinností, rád bych se s vámi seznámil,“ řekl. Pak vyzval Ondru v první lavici, aby se představil a řekl, co rád dělá ve volném čase. Ondra prozradil, že rád hraje fotbal a staví stavby z lega. Pak předal slovo Tomášovi, který seděl vedle něj. Postupně se dostali na řadu všichni. Jen Horák se Stojkou si na žádné koníčky vzpomenout nemohli. Zlobení se totiž mezi koníčky nepočítá.

Hned další hodinu se pustili do společného opakování učiva. Pan učitel nebyl tak přísný jako paní učitelka Káravá, ale ani neměl kouzelnou moc jako jejich víla

Jasmína. Děti si na správné odpovědi dlouho vzpomínaly a i počítání jim šlo ztěžka.

Noví spolužáci

Děti si na pana učitele zvykly a on je měl taky rád. Byl sice přísný, ale dokázal i pochválit, když se někomu něco podařilo. Uměl probírané učivo dobře vysvětlit a zkoušel mnohem méně než paní učitelka Káravá.

Po dvou týdnech je čekalo další překvapení. Do první hodiny přivedl pan učitel dva nové žáky. Byli si podobní jako vejce vejci. Lišili se jen délkou vlasů.

„To jsou vaši noví spolužáci,“ oznámil dětem pan učitel. „Tohle je Sára a tady je Oskar,“ řekl. „Přistěhovali se k nám z jiného města. Nikoho tady neznají, tak byste jim měli trochu pomoci.“

Pak se rozhlédl po třídě a rychle přemýšlel, kam Sáru s Oskarem posadí.

„Matyáši, ty se, prosím, přesuň do čtvrté lavice k Tadeášovi a Sára si sedne k Petričce.“

Matyáš si vzal aktovku i všechny věci z lavice a přestěhoval se k Tadeášovi. Sára si nesměle sedla vedle Petričky. Když se na ni Petra, Adélka i Maruška hezky usmály, trochu se uvolnila.

„A ty, Oskare, by ses mohl posadit k Jirkovi. Sedí v poslední lavici u okna,“ poradil mu pan učitel.

Jirka na nového spolužáka už z dálky mával, aby věděl, kam má zamířit.

I Oskar se posadil. S Jirkou si hned padli do oka. Pak už výuka probíhala jako jindy. Jen s tím rozdílem, že Stojka s Horákem se začali předvádět mnohem víc než obvykle. Vykřikovali, měli ke všemu připomínky a ze